

A

Kode 6-barna
Metoderapport
SKUP 2025

Annemarte Moland
gravejournalist

Ingunn Røren
gravejournalist

Fredrik Thoresen
datajournalist

Innsendere

Annemarte Moland	95821312	annemarte.moland@aftenposten.no
Ingunn Røren	91307346	ingunn.roren@aftenposten.no
Fredrik Thoresen	95199877	fredrik.thoresen@aftenposten.no

Takk til:

Mina Liavik Karlsen (gravesjef), Terje Tønnesen (illustrasjon), Paal Audestad (foto), Torstein Ringnes (digital utvikling), Eirik Wallem Fossan (avdelingssjef visuell avdeling), Christen Pedersen (art director), Terje Tønnesen (illustratør) og Tone Tveøy Strøm-Gundersen (nyhetsredaktør).

Publisert:

Fra 6.juni 2024

Kontaktperson

Annemarte Moland	95821312	annemarte.moland@aftenposten.no
------------------	----------	--

Aftenposten ved Annemarte Moland
Postboks 1178 Sentrum
0107 Oslo

Redaksjon:

Aftenposten
Postboks 1178 Sentrum
0107 Oslo

Innledning	1
Organisering	2
Slik begynte arbeidet	2
Metode 1: Tidslinje over 18 år	2
Metode 2: En bod full av dokumenter	3
Metode 3: Regnestykket	4
Kripos	4
Bufdir	5
Skatteetaten	5
Metode 4: Surr med begreper	6
Metode 5: Jakten på en klageinstans	7
Ny runddans	7
Metode 6: Loven som ble feil	8
Metode 7: Kommune-Kari	8
Metode 8: Spørreundersøkelsen	9
Null tilsyn	10
Metode 9: Norges styggeste datasett	10
Ulik praksis	11
Case-mapper	12
Metode 10: Innsyn barnevernsnemndene	12
Fiktive saksnumre	13
Metode 11: Kryssing av personopplysninger	14
Familiepuslespill	14
Endelig verifisering	15
Metode 12: Tekstanalyse	15
Metode 13: Barnevernet som selv dokumenterte	16
Metode 14: Kvalitetssikring av vårt eget arbeid	16
Metode 15: Åpne hermetisk lukket system	17
Etikk og kildebehandling	17
Kildekritikk	19
Konsekvenser	19
Artikkelliste	21
Vedlegg	23

Innledning

“Sånne som meg er ment å bli ødelagt”, sto det i tipset som kom inn i slutten av september 2023. 18-åringen som hadde levd på strengt fortrolig adresse i årevis, var livredd og skrev til oss under et falsk navn. Han visste ikke hvorfor barnevernet hadde plassert ham på et av landets strengeste sikkerhetstiltak, tidligere omtalt som kode 6. Han kunne ikke si hvem han var eller hvor han egentlig kom fra. Han følte seg identitetsløs og var full av traumer. - Jeg ble borte, jeg var ingen, sa gutten.

Å bli revet bort fra sine egne foreldre, å måtte leve i skjul med ny identitet - det kunne vært en historie i seg selv. Men kunne gutten dokumentere det han fortalte? En uke senere kjørte en bil opp foran Akersgata 55. Ut hoppet Sigurd, lempet ut tre store pappesker, mumlet at han hadde dårlig tid og forsvant. Han hadde ikke orket å lese innholdet selv. Eskene inneholdt 2500 sider hemmeligstemplede dokumenter. De tok oss inn i en verden vi knapt visste eksisterte. Vi, som trodde vi kjente barnevernets systemer inn og ut, visste ikke en gang at etaten hadde myndighet til å bestemme at barn må leve slik - fullstendig usynlig og fjernet fra alle offentlige registre.

Dokumentene avdekket raskt den enorme byrden gutten hadde båret, hvor inngripende sikkerhetstiltaket var. Men det var noe som manglet. Ikke ett eneste sted i dokumentene fant vi svar på det han selv også lurte på: hvorfor hadde barnevernet plassert ham på kode 6? Vi fant ingen begrunnelse på det fra hverken barnevern eller politi. Vi fant heller ingen oppdaterte risikovurderinger alle de årene han måtte leve slik. Var det strenge sikkerhetstiltaket egentlig nødvendig? Hvor mange barnevernsbarn må leve slik?

Det hadde ingen offentlig etat noe svar på. Ingen hadde noen samlet oversikt over hvor mange barn barnevernet plasserer på strengt fortrolig adresse, hvorfor eller hvor lenge de må leve i skjul. Ingen kunne si noe om hvordan barnevernet håndterte disse sakene - til tross for at sikkerhetstiltaket i mange tilfeller endrer hele identiteten, kulturen og tilhørigheten til disse barna.

Vi ønsket å løfte deres stemmer, men ble møtt av massiv taushetsplikt og motstand. Dette var noe helt annet enn å belyse vanlige barnevernssaker. Absolutt alt rundt barna var hemmeligstemplet. Med over 170 innsynsbegjæringer skaffet vi oversikt. Ved å krysse dataene med offentlige registre, bygde vi vår egen database. Bit for bit kartla vi det ukjente: hvordan myndighetene selv har svekket rettssikkerheten til noen av dem som lever i størst fare.

Aldri før har vi stilt de samme spørsmålene igjen og igjen, til eksperter og ulike etater som trodde praksis og lovverk holdt mål. Prosjektet “Kode 6-barna” avdekket det jurister og politikere beskrev som omfattende maktovergrep og et nærmest lovtomt rom.

Vi fant feil og mangler i barnevernets lovverk, en gjennomgående systemsvikt som setter de mest trusselutsatte barnas rettssikkerhet i fare. Vi fant lovbrudd og mulige brudd på barnas menneskerettigheter. Vi fant barn under offentlig omsorg med store traumer, som hadde levd i skjul i årevis - uten at det var nødvendig.

Organisering

Annemarte Moland (journalist i gravegruppen) og Ingunn Røren (journalist i A-magasinet) jobbet fulltid med prosjektet fra oktober 2023 til oktober 2024. Fredrik Thoresen (datajournalist) ble tidlig koblet på på deltid for å være med å bygge opp og strukturere data. Terje Tønnesen (illustrasjon), Paal Audestad (foto) og Torstein Ringnes (utvikler) bidro da det begynte å nærme seg første publisering. Arbeidet ble ledet av Aftenpostens gravesjef Mina Liavik Karlsen.

Slik begynte arbeidet

2500 sider overlevert i pappesker måtte leses. Dokumentene inneholdt sensitive opplysninger fra barnevernstjenesten, skoler, helsevesen, barneverns- og helsenemnda, politiet og ulike domstoler. Sigurd var det gutten het på kode 6, ikke hans opprinnelige navn, som han bruker i dag. Dokumentene lå hulter til bulter. Noen dreide seg om bare Sigurd, andre om de tre søsknene hans. Alle mulige dato-formater dukket opp, en del dokumenter var ikke datert. Noen var håndskrevne. Vi la dokumenthaugen ut over gulvet i redaksjonen og sorterte manuelt år for år, måned for måned.

Med en arkmatende scanner gjorde vi papirhaugen om til PDF-format. Filene måtte deretter gjøres søkbare slik at de ble enklere å gjennomgå og ikke minst gå tilbake i ved behov. Vi brukte PDFsandwich for tekstgjenkjenning (OCR) og PDF Toolkit for å slå sammen filene.

På grunn av sensitive opplysninger i dokumentene og kildenes sikkerhet, ble filene lagret på Schibsted Storage, en Google-drive med økt sikkerhet. Storage-driven er separert fra mediehusets hovedsystemer for å redusere risikoen for uautorisert tilgang eller sikkerhetsbrudd. Uten en egen konto, som opprettes av sikkerhetsansvarlig, er det umulig å lese eller dele informasjon fra området. Det sensitive materialet ble senere slettet fra driven og overført til en kryptert disk.

Metode 1: Tidslinje over 18 år

Vi leste på dugnad. En begynte på de eldste dokumentene, som handlet om da Sigurd og familien kom til Norge, hva de hadde opplevd på flukten hit og de første årene her. Den andre begynte på de nyeste dokumentene, da sikkerhetstiltaket ble opphevet og tiden etterpå. Vi trakk ut hovedessensen i de mest sentrale dokumentene samt sentrale sitater og la dette inn i en kronologisk tidslinje i Google Sheet (se vedlegg). Den strakk seg over 18 år.

Vi snakket underveis om det vi hadde lest og hvilket inntrykk vi satt med, men møttes formelt på midten av den store dokumentmengden etter noen ukers gjennomgang. Derfra kunne vi lese hverandres komprimerte notater i tidslinjen og oppdatere oss på den andres "tidsperiode". Tidslinjen hadde kolonnene "år", "sidenummer", "hendelse oppsummert" og "sitater fra dokumentet". Med så mange usorterte dokumenter, ble spesielt kolonnen "sidenummer" viktig, for utallige ganger måtte vi tilbake i dokumentene for å dobbeltsjekke fakta og detaljer.

Allerede her tenkte vi historiefortelling. Vi ga kolonnene forskjellige fargekoder for scener, hendelser eller konkrete tidspunkt som pekte seg ut. Sitater vi anså som ekstra viktige ble uthevet. De ulike fargekodene i regnearket som ble på til sammen 398 linjer, gjorde det ikke bare tydeligere å se hovedlinjer i en eventuell nyhetsdokumentar. Gjennomgangen og sammenstillingen av dokumentene linje for linje gjorde at vi fikk Sigurds historie og mulige systemsvikt under huden. I en så betent og kompleks sak, var det viktig å kunne alle detaljer inn og ut. Parallelt med arbeidet med tidslinjen opprettet vi også en kildeliste, der sentrale navn og rollen de hadde i saken ble ført inn fortløpende.

Etter gjennomgangen satt vi igjen med noen hovedspørsmål: Hvor mange barn i barnevernet lever på et så strengt sikkerhetstiltak? Hva har skjedd med dem? Hvem tar beslutningen om kode 6 og hvordan vurderes det underveis om strengt fortrolig adresse er nødvendig?

Blant Sigurds dokumenter fant vi ikke noe svar på dette. Vi fant mye dokumentasjon på hvordan det strenge sikkerhetsregimet påvirket gutten i nesten fire år og inn i voksenlivet. Men ingen skriftlig begrunnelse eller sikkerhetsvurderinger fra barnevernet eller politiet på hvorfor det var nødvendig at han levde slik.

Sigurds historie, full av kraftige påstander, var bare en side av saken. Vi måtte oppsøke den andre - foreldrene hans som på ett tidspunkt hadde blitt fratatt omsorgen og senere tiltalt og frifunnet for vold mot barna. Kanskje hadde de dokumentasjonen vi lette etter.

Metode 2: En bod full av dokumenter

“Dette er det verste maktovergrepet jeg noen gang har sett”, sa advokaten som representerte foreldrene da vi tok kontakt første gang. Foreldrene hadde ikke, trolig på grunn av en langvarig kamp og slitasje i familien, orket å gå videre med saken. De hadde dessuten fått tilbake omsorgen for tre av fire barn. Nå ville de likevel medvirke.

Om de hadde dokumentasjon etter å ha vært i retten og nemnda uvanlig mange ganger siden de kom til Norge? De hadde en hel bod full. En kveld la vi alt utover stuegulvet i leiligheten deres for å lete etter det mest sentrale. Det var en nærmest umulig arbeidsmetode, og vi fraktet i stedet mesteparten tilbake til redaksjonen samme kveld. Det var, sammen med Sigurds dokumenter, snakk om til sammen 6000 sider, 26 kilo dokumenter.

I en ny lesedugnad flettet vi de mest sentrale opplysningene og sitatene inn i Sigurds tidslinje og markerte dem i kursiv. En større helhet tok form. Vi fikk viktig innsikt i foreldrenes kamp mot barnevernet og ikke minst hvordan barnevern og politi vurderte foreldrene. Men noen skriftlig begrunnelse på det strenge sikkerhetstiltaket var fortsatt ikke å oppdrive. Heller ikke i foreldrenes dokumenter fantes det risikovurderinger.

Selv ikke med flere fritak fra taushetsplikten fra Sigurd og foreldrene, ville den lokale barnevernstjenesten være med på å opplyse saken. De ville ikke svare på hvorfor det strenge sikkerhetstiltaket ble innført eller grunnen til at det ble stående så lenge etter

at foreldrene ble frikjent. I stedet satte barnevernet i gang en intern undersøkelse for å finne ut om de hadde gjort noe galt.

Ved publisering av vår første hovedsak "Gutten som forsvant" sto vi igjen med mange ubesvarte spørsmål om barnevernets kode 6-barn. Det var mye som skurret i Sigurds historie, noe vi brukte som rettesnor videre. Det viktigste var: Hvorfor fikk aldri Sigurd og hans foreldre noen mulighet til å klage på barnevernets beslutning? Å kunne klage er en viktig rettssikkerhetsgaranti. Alle andre inngripende tiltak barnevernet gjør, må godkjennes av barneverns- og helsenemndene. Men ikke det mest inngripende tiltaket av dem alle? Det hang ikke på greip.

Samtidig ble det desto viktigere å finne ut hvor mange barn som kunne være berørt av dette. I runddansen vi da havnet i, ble selv et tall i en tabell ansett som taushetsbelagt.

Metode 3: Regnestykket

Barnevernet er pålagt å følge "mildeste inngreps prinsipp". Det skal ikke brukes mer inngripende tiltak enn nødvending. Hvor mange barn i barnevernet er blitt plassert på et av de strengeste tiltakene, kode 6, fra 2013-2023, spurte vi og ble sendt fra den ene etaten til den andre. Alle henviste videre og fraskrev seg ansvar.

Ingen hadde noen samlet oversikt over hvor mange barn i barnevernet som levde eller hadde levd i skjul. Disse barna var av sikkerhetsgrunner strøket fra alle offentlige registre. Taushetsplikten rundt noen av samfunnets mest sårbare og trusselutsatte, var nærmest umulig å komme forbi. Det var trolig derfor det heller ikke eksisterte særlig forskning på feltet.

Ingen kunne heller svare på hvorfor barna måtte leve slik, hvor lenge det strenge sikkerhetstiltaket varte eller hvordan det gikk med dem etterpå. Ingen fulgte altså med på om barnevernet fulgte "mildeste inngreps prinsipp" når det gjaldt kode 6-barna.

Kripos

"Vi har ikke oversikt over barnevernets barn på strengt fortrolig adresse", svarte Kripos. Politiet plasserer trusselutsatte barn med foreldre på kode 6, men ikke barnevernets barn, som plasseres i skjul for foreldre.

I barnevernet tas beslutningen om kode 6 ofte akutt, i uoversiktlige situasjoner. I politiet er dette sikkerhetstiltaket siste skanse, alt annet skal være prøvd først. Kripos er øverste fagorgan og har utarbeidet en egen veileder om kode 6 som alle trusselkoordinatorer i politidistriktene forholder seg til. Alle risikovurderinger er skriftlig og oppdateres hvert tredje år.

Kripos ga oss sine egne tall for hvor mange personer politiet hadde plassert på kode 6 pr 31. desember de siste tre årene. Det var snakk om 200-300 personer hvert år. Men det var jo ikke politiets tall vi var ute etter.

Bufdir

“Vi har ingen oversikt, det finnes ingen sentral registrering over dette”, svarte barnevernets øverste fagorgan Barne-ungdoms- og familiedirektoratet (Bufdir). Helt ulikt politiet, fantes det heller ingen avdeling i Bufdir med nasjonalt fagansvar for sikkerhetstiltaket. Det var ingen overordnet avdeling eller kontaktpunkt som sørget for barnevernets kompetanse og metodeutvikling om kode 6.

Bufdir la i stedet ved sitt eget saksbehandlingsrundskriv, et skriv på 844 000 tegn, der et par avsnitt handlet om hvordan barnevernstjenestene skulle håndtere kode 6-saker i tråd med loven. Hva slags ytterligere opplæring barnevernsansatte fikk, var uklart. Barne- og familiedepartementet kunne heller ikke svare på våre spørsmål.

For eventuelle tall over hvor mange barn som levde med kode 6, ble det henvist videre til Skatteetaten - til tross for at Skatteetaten ikke gjør noen selvstendige vurderinger i kode 6-sakene. De registrerer kun hvem som føres opp og eventuelt strykes fra Folkeregisteret.

Skatteetaten

“Dette blir for omfattende å finne ut av”, svarte Skatteetaten. Noe av informasjonen vi ba om lå i digitale arkiver, annet lå i fysiske dokumenter, fikk vi opplyst. I en nærmere begrunnelse for avslaget nektet etaten å opplyse *hvilke* perioder fra 2013-2024 som lå elektronisk lagret. En klage førte heller ikke frem, men dialogen fortsatte. Hva *kunne* etaten gi innsyn i, som ikke ble for tidkrevende for dem?

I en nedskalert innsynsbejring ba vi om innsyn i hvor mange barn barnevernet hadde plassert på kode 6 de siste tre årene, ikke ti. Ifølge etaten selv hadde de aldri før gitt ut disse opplysningene, men skulle gjøre et forsøk. Vi argumenterte med at de, til tross for sin begrensede rolle i disse sakene, så ut til å være den eneste offentlige etaten som kunne gi oss svar.

Noen dager senere ble også denne innsynsbejringen avslått, men nå med en ny begrunnelse. Skatteetaten mente blant annet at selv antallet saker per år i en tabell var taushetsbelagt og ville kunne føre til straffbare handlinger hvis tallene ble kjent. Nok en klagerunde førte delvis frem. Skatteetaten oppga, nesten to måneder etter første forespørsel, antallet personer på kode 6 de siste tre årene, også de per 31. desember hvert år. Men nektet å spesifisere hvilke som var barnevernets saker og hvilke som var politiets. Kunne det likevel brukes til noe?

Siden Kripos allerede hadde gitt oss innsyn i sine tall, kunne vi ut fra Skatteetatens tall trekke fra de tallene Kripos hadde oppgitt. Dermed satt vi igjen med det Skatteetaten selv holdt tilbake: hvor mange barn i barnevernet som hadde levd på kode 6 de siste tre årene. 168 barn i barnevernet levde på kode 6 i 2021, 131 barn i 2022 og 120 barn i 2023. Det var mye arbeid for noen tall, og fortsatt visste vi altfor lite om hvordan barnevernet håndterte de mange inngripende sakene.

At det fantes to ulike regimer for barn på kode 6 i Norge ble avgjørende opplysninger for veien videre. Politiets kode 6-barn var beskyttet av spesialtrente trusselkoordinatorer og Kripos. Hvem beskyttet barnevernets kode 6- barn? Vi skjønnte ikke lovverket.

Metode 4: Surr med begreper

Alle inngripende tiltak barnevernet gjør, må godkjennes av barneverns- og helsenemndene innen 48 timer. Dette gjelder for eksempel dersom et barn akutt plasseres utenfor hjemmet. Dersom barnevernet senere vil ta over omsorgen for barnet, er det gjenstand for en grundig behandling i samme nemnd.

I en innsynsbegjæring til sentralenheten for nemndene ba vi om innsyn i antall saker de siste ti år der barnevernet hadde begjært strengt fortrolig adresse, altså kode 6, antall saker der nemndene hadde fattet vedtak om dette og hvor mange av disse som senere hadde blitt overprøvd av domstolene. Alle vedtak fra nemndene kan nemlig påklages og bringes inn for retten. Svaret var overraskende.

Nemndene behandler overhodet ikke spørsmålet om kode 6. Deres mandat er kun å behandle saker etter barneverns- og helseloven. De hadde ingenting med strengt fortrolig adresse å gjøre, siden det ligger under folkeregisterloven. Det eneste barnevernsnemndene kunne vedta, var skjult adresse, at foreldre ikke har rett til å vite hvor barnet er.

Vi måtte sette oss inn i begge lovverk, barnevernsloven og folkeregisterloven, for å forstå mer. Barnevernslovens §7-2 regulerer det nemndene kan vedta, at foreldre ikke får vite hvor barnet er plassert. Folkeregisterloven §10-4 regulerer det langt mer inngripende sikkerhetstiltaket sperret adresse (kode 6) som betyr at barnet fjernes fra alle offentlige registre. I mange tilfeller får barnet, som kan være utsatt for grov vold eller står i fare for å bli kidnappet, en ny identitet.

Hver gang vi stilte offentlige etater og fagpersoner spørsmål rundt skjult og sperret adresse, fikk vi totalt ulike svar. I mange måneder gikk vi i sirkel med de to lovverkene. Det hjalp ikke at selv lovverkene og retningslinjer brukte begrepene "skjult", "sperret", "fortrolig", "strengt fortrolig" og "hemmelig" om hverandre. På toppen kom "kode 6" og "kode 7", de gamle begrepene for sikkerhetstiltakene.

Kilder i systemet bekreftet at det var svært mye surr rundt både bruken, forståelsen og håndteringen av begrepene. Alt surret forvirret også oss så mye i starten at de første innsynsbegjæringene våre inneholdt flere feil, som senere måtte rettes opp.

Med til sammen 40 års erfaring som journalister har vi aldri opplevd å måtte stille de samme spørsmålene så mange ganger til de samme etatene og få så misvisende svar. Hvis vi ikke forsto, ville leserne forstå? Vi måtte lage en egen faktaboks til sakene våre om forskjellen på "skjult" etter barnevernsloven og "sperret" etter folkeregisterloven.

Men noe var ikke til å misforstå. Det er den enkelte barnevernstjeneste som bestemmer om barn skal leve på kode 6. Ansvaret er lagt til 226 enkeltpersoner, landets barnevernsledere. Vi trodde nesten ikke det kunne stemme.

Barnevernslederne er ikke eksperter på hverken sikkerhet eller risikovurderinger. Flesteparten har ingen juridisk bakgrunn. Hvilken øvre etat eller myndighet kontrollerte eller overprøvd barnevernsledernes beslutninger?

Metode 5: Jakten på en klageinstans

En nemndsleder som fattet interesse for vårt prosjekt, ble avgjørende. Det samme ble tidligere ansatte på høyt nivå i relevante etater som hjalp oss med å forstå. De hadde selv sett svakhetene i rettssikkerheten til barn på strengt fortrolig adresse og hadde prøvd å si fra - uten å bli hørt. Når svarene fra ulike etater ikke ga mening, kunne vi sjekke med våre "allierte" om det var vi eller andre som misforsto.

Et spørsmål som skapte mye hodebry var hvem som var klageinstans for barnevernets beslutninger om strengt fortrolig adresse. Alle andre inngripende tiltak nemndene fatter, kan ankes til tingretten. Da måtte vel også vedtak fra barnevernet om kode 6 kunne ankes dit?

Vi spurte Domstoladministrasjonen først. "Dersom det reises sak om rettslig overprøving er tingretten førsteinstans", svarte de. Vi spurte sentralenheten for nemndene om klagen i så fall måtte rettes til den som hadde vedtatt kode 6, altså den enkelte barnevernslederen. Svaret fra vår mann i sentralenheten overrasket. Å plassere barn på kode 6 var en beslutning, ikke et vedtak. "Beslutning" var formuleringen Bufdir selv brukte i sin veileder til barneverntjenestene.

Betydde det at det ikke fantes ankemuligheter på et så inngripende tiltak? Det var i så fall et system som ikke ligner noe annet i norsk rettspraksis. Alt annet i norsk lov er fundert på lovlighetskontroll, at det alltid skal være muligheter til å få saken sin prøvd.

Ny runddans

Var det departementet som "eide" loven som var klageinstans? Hvilket departement var i så fall det, i dette sammensuriet av ulike lovverk som regulerte forhold rundt barn som levde i skjul? "Vi er ikke klageinstans. Det er det statsforvalter som er", svarte barne- og familiedepartementet.

En innsynsbegjæring til samtlige statsforvaltere avdekket at de visste like lite som oss. Bare én av ti statsforvaltere mente selv at de var klageinstans, noen var usikre på om det i det hele tatt var klagerett på disse vedtakene og ba oss ta kontakt med Bufdir i stedet.

"Dette er ikke blitt løftet opp til oss før", svarte Bufdir og måtte undersøke saken nærmere. Var det justisdepartementet da, siden politiets kode 6-saker hørte inn under det? "Nei, vi har ingenting med barnevernets saker å gjøre", svarte de. Det var kanskje beskyttelsesinstruksen i folkeregisterloven som avgjorde hvem som var klageinstans. Den loven ligger under finansdepartementet. "Nei, dere må rette spørsmålet til barne- og familiedepartementet", svarte de. Politidirektoratet var heller ikke klageinstans, de er kun klageinstans for kode 6-vedtak som gjelder voksne. Sivilombudet hadde aldri behandlet noen sak om strengt fortrolig adresse.

Til slutt kunne vi slå det fast: Det var ingen klagerett på et av statens mest inngripende tiltak, hverken for barn som ble plassert på kode 6 eller foreldrene deres. Det ble stående til barnevernsleder selv opphevet det. Ved å definere disse avgjørelsene som "beslutninger" og ikke "vedtak", hadde Bufdir gjort en feil. I praksis hadde de fjernet en helt sentral rettssikkerhetsgaranti.

Å ikke opplyse om klagerett er et brudd på forvaltningsloven. Bufdir kalte sine egne retningslinjer for barnevernets “bibel”, men måtte skrive den om. Avgjørelser om strengt fortrolig adresse ble nå definert som vedtak med statsforvalteren som rett klageinstans.

Mangelen på klageadgang var ikke det eneste som var feil i lovverket. Et knusktørt arbeid blant gamle forarbeider, proposisjoner og høringer ledet oss til ny svikt fra lovgivers side.

Metode 6: Loven som ble feil

Ifølge kilder hadde barnevernet plassert barn på strengt fortrolig adresse siden 80-tallet. Formelt fikk de denne myndigheten i 2016. Vi ville undersøke hvordan barnevernets kode 6-bruk hadde blitt lovregulert underveis.

Allerede i 2014 ble det satt ned et lovutvalg for å bedre barnevernsbarnas rettssikkerhet. I den offentlige utredningen som fulgte fant vi ikke et ord om strengt fortrolig adresse. I en høringsuttalelse reagerte blant annet Kripos på dette. De meldte fra om sterk bekymring og sa at politiet ikke ble varslet om barnevernets kode 6-barn.

Da forslag til ny barnevernslov ble sendt på høring tre år senere, ville departementet innføre en lovpålagt plikt om å varsle politiet. Men etter høringen, i 2020, skjedde det noe uventet, oppdaget vi. Departementet hadde i ordlyden til ny lov byttet ut ordet “sperret” adresse med “skjult”, som altså ikke er det samme sikkerhetstiltaket. Ordfeilen fikk utilsiktede konsekvenser.

I den nye barnevernsloven ble barnevernet lovpålagt å varsle om *mindre* inngripende tiltak enn kode 6. De mest sårbare og trusselutsatte barna ble skrevet ut av loven. Deres sikkerhet ble ikke styrket, slik intensjonen var.

Sigurds historie lå tilbake i tid. Med nye funn, ble det enda viktigere å finne ut hvordan barnevernet håndterte dagens kode 6-saker. Vi ville sende landets barnevernstjenester en spørreundersøkelse. Men ingen kunne si hvem de eller deres ledere var.

Metode 7: Kommune-Kari

Hverken departementet eller direktoratet hadde noen liste over tjenestene eller hvem som ledet barnevernstjenestene. Heller ikke statsforvalterne eller barnevernsledernes fagforening hadde noen samlet kontaktliste de ville dele. Ingen kunne heller svare på nøyaktig *hvor* mange barnevernstjenester som finnes.

Vi måtte derfor gå manuelt til verks. Først lastet vi ned Kartverkets liste over landets 357 kommuner. Men det finnes ikke én barnevernstjeneste for hver kommune. Flere har såkalte interkommunale samarbeid. 357 google-søk og diverse søk på kommunenes hjemmesider senere hadde vi ryddet listen. 50 tjenester var interkommunale. Trondheim og Oslo var delt inn etter bydeler.

Det var til sammen 226 ulike barnevernstjenester i landet. Da gjensto det, for at spørreundersøkelsen skulle havne i rett innboks, å finne korrekt navn og kontaktinformasjon til de 226 barnevernslederne.

Dette blir sjelden oppgitt på kommunenes hjemmesider. Som regel blir det i stedet henvist til et sentralbord eller en felles e-postadresse for barnevernet. I alle søk på de ulike kommunenes hjemmesider ble vi godt kjent med deres chatbot Kommune-Kari, så godt kjent at vi underveis skjønnte at vi kunne lure henne. Hvis vi spurte roboten "hvem leder barnevernet", fikk vi som regel et navn tilbake, men uten direkte kontaktinformasjon. Skrev vi navnet "Kommune-Kari" oppga tilbake i chattefeltet, svarte plutselig chatboten med korrekt kontaktinformasjon (se vedlegg).

Til tross for "god hjelp" fra roboten, tok det dagevis å få en komplett liste med landets barnevernsledere. Det var bare det at store deler av listen ble utdatert før vi rakk å utforme og sende ut den planlagte spørreundersøkelsen.

Metode 8: Spørreundersøkelsen

For at undersøkelsen skulle bli så treffsikker som mulig, sendte vi ut nok en prøveballong. Vi stilte fem barnevernsledere i små og store tjenester flere spørsmål om deres rutiner i kode 6-saker. Svarene spriket i alle retninger. En barnevernslleder svarte utfyllende på våre spørsmål, men snakket utelukkende om "skjult" og ikke "sperrert" adresse som vi spurte om. En annen anklaget oss for å ha misforstått hele regelverket og ga streng beskjed om å sette oss grundigere inn i det før vi eventuelt ringte tilbake. Hun var fast bestemt på at kode 6 ikke var barnevernets, men politiets ansvar.

Spørsmålet "hvem fatter beslutning om strengt fortrolig adresse (tidligere kode 6) for barn under offentlig omsorg" ble derfor et naturlig første spørsmål i spørreundersøkelsen. Spørsmålet har bare ett riktig svar (barnevernet), men vi tilbød svaralternativene "barnevernet", "barnevernslnemndene", "politiet", "vet ikke" og "andre" med muligheten for å krysse av flere av alternativene. Det var viktig å finne ut om flere barnevernstjenester ikke var kjent med sitt eget ansvar.

Vi antok at svært mange barnevernstjenester ville mene at det vi spurte om var taushetsbelagt informasjon. For å sikre så god svarprosent som mulig, gjorde vi undersøkelsen anonym (se vedlegg).

Selve undersøkelsen lagde vi i Google Forms, der flyten i skjemaet er basert på hva den enkelte svarer underveis. Undersøkelsen var delt opp i to hovedbolker: En om hvorvidt de hadde hatt kode 6-saker, hvor mange barn som ble plassert slik de siste tre årene, årsakene til disse plasseringene osv. Den andre delen handlet om barnevernets opplæring og risikovurderinger.

Overraskende nok viste sammenstillingen av de to bolkene at de tjenestene som aldri hadde plassert barn på strengt fortrolig adresse, hadde bedre kunnskap om bruken av sikkerhetstiltaket enn de tjenestene som hadde plassert flest barn slik.

I det vi trykket på send til de 226 barnevernslederne, ble innboksen full av feilmeldinger. Flere titalls autosvar avdekket sykmeldte eller på andre måter

langstidsfraværende ledere. Flere hadde sluttet på den korte tiden som hadde gått fra kontaktlisten vår var klar til undersøkelsen ble sendt ut. Det samme gjentok seg senere i prosjektet, da vi stilte dem oppfølgingsspørsmål på e-post. Det var så stor gjennomtrekk blant disse lederstillingene at kontaktlisten vår aldri var helt korrekt.

Nesten halvparten av barnevernstjenestene, 104 av 226, svarte på spørreundersøkelsen. Fire av fem barnevernsledere visste ikke at det er de selv som er ansvarlige for å fatte kode 6-vedtak.

Tjenestene hadde heller ingen felles rutiner for risikovurderinger, avdekket undersøkelsen. Altså hvor ofte eller hvordan de undersøkte om det fortsatt var nødvendig med kode 6.

Null tilsyn

Med manglende kunnskap og rutiner om kode 6 ute i tjenestene, ville tilsyn være et viktig virkemiddel for å kontrollere at barnas rettssikkerhet ble ivaretatt. Vi spurte derfor landets statsforvaltere om hvor mange tilsyn de hadde hatt med barnevernets håndtering av strengt fortrolig adresse fra 2018 til 2023. Åtte hadde ikke ført tilsyn i det hele tatt. To kunne ikke svare fordi de ikke kunne spore sakene i systemene sine.

Hvert år lager Helsetilsynet planer for statsforvalterne, der de bestemmer hvilke områder det skal føres systematisk tilsyn med det året. Barnevernets håndtering av strengt fortrolig adresse har aldri stått på noen tilsynsplan hos Helsetilsynet.

Kunne det være flere barn som Sigurd, som levde på kode 6 - uten fortløpende risikovurderinger, uten at det var sikkert at det var nødvendig?

Metode 9: Norges styggeste datasett

Strengt fortrolig adresse blir av barnevernet ofte bestemt ved akutt plasseringer og senere opprettholdt ved omsorgsovertagelser. Sistnevnte er saker som ofte blir forsøkt overprøvd i retten. Kunne det ligge aktuelle saker og problemstillinger her for oss?

Ved hjelp av alle rettsdokumenter i Sigurd og foreldrenes sak og andre relevante rettssaker vi allerede hadde kommet over, laget vi en stikkordliste med det vi mente kunne være sentrale søkeord for saker der kode 6 hadde blitt diskutert av domstolene. I Lovdata Pro, der om lag 20 prosent av alle rettskraftige avgjørelser publiseres anonymisert, lastet vi ned avgjørelser fra 2013-2023 som inneholdt søkeordet "omsorgsovt" (omsorgsovertagelser) og ulike varianter av adressen "skjult", "sperrert", "fortrolig", "strengt fortrolig" og "hemmelig", samt "kode 6" og "kode seks". Vi mistenkte at begrepsretten vi tidligere hadde oppdaget, kunne ha forplantet seg også til domstolene. Vi måtte gå bredt ut, selv om "skjult adresse" i lovens forstand ikke var det vi lette etter, men "sperrert adresse". Underveis oppdaget vi også at "overprøving av vedtak" var et veldig relevant søkeord.

Det var kanskje ikke beste metode. I søket med over 300 treff fikk vi med flere ikke-relevante enn det som så ut til å være relevante avgjørelser. På dugnad leste vi en og en dom, for å kunne plukke ut de som kunne være aktuelle. Dette arbeidet og

den påfølgende innsynsprosessen holdt vi orden på i regneark med lenker til alle avgjørelsene og en egen kolonne for saksnummer på hver avgjørelse. Saksnumrene Lovdata Pro opererer med er ikke de samme som domstolenes egne saksnumre, men de opprinnelige står oppgitt under feltet "saksgang". Med en "checkbox" krysset vi av for "relevant". Det var snakk om saker etter straffeloven, men også sivile saker etter barneloven og barnevernsloven.

Vi ønsket å ettergå mulige fellestrekk ved sakene, blant annet barnas og foreldrenes opprinnelige bakgrunn og undersøke de ulike årsakene til at barn i barnevernet blir plassert i skjul. Til det trengte vi kopier av uanonymiserte kopier av avgjørelsene fra domstolene.

Med en kort begrunnelse og løfter om full anonymisering dersom utdrag fra dommene ble gjengitt, fikk vi det meste. Men noen satte seg helt på bakbeina.

Ulik praksis

Arbeidet avdekket til dels store variasjoner i hvordan domstolene forholder seg til forespørsler fra pressen om uanonymiserte kopier av svært sensitive saker. Det er bekymringsfullt all den tid praksisen mellom domstolene og pressen i stor grad er basert på tillit.

Flesteparten sendte dommene. Flere gjorde oss ekstra oppmerksomme på at dommene hadde påtegnelse om at den bare kunne gjengis i anonymisert form jf. domstolloven § 130 første ledd. Enkelte dommere ringte først, for å forsikre seg om hvordan materialet var tenkt brukt. Andre nektet innsyn og viste til tvisteloven § 36-7 om at dokumentet var unntatt offentlighet.

En av landets største lagmannsretter nektet å sende over 40 dommer. Retten mente at de, i sivile saker etter barneloven og barnevernsloven, hadde et ekstra ansvar for å beskytte barn. Sakene hadde gått for lukkede dører *fordi* de handlet om tvangsinngrep, dokumentene var unntatt offentlighet eller kunne bare gjengis i anonymisert form. Lignende saker behandlet etter straffeloven derimot, ga lagmannsretten innsyn i. Kort forklart: Hvis foreldre hadde utsatt et barn for vold, kunne vi få innsyn. Hadde foreldre utsatt barn for grov omsorgssvikt, kunne vi ikke få innsyn.

Mer utfyllende informasjon om vårt prosjekt og en oppfordring om å håndtere innsynsbegjæringen som flesteparten av landets andre domstoler, førte ikke frem. Når det gjaldt denne lagmannsrettens avgjørelser, måtte vi tilbake til Lovdata og merke oss hva som var rettskraftig. Samtidig hentet vi ut saksnumrene fra da sakene ble behandlet et nivå ned og søkte innsyn der. Tingrettene ga innsyn i de samme sakene lagmannsretten holdt tilbake.

Enhver omsorgsovertagelse eller kode 6-vedtak havner ikke i retten. Ettersom vi allerede hadde regnet ut at over 100 barn i barnevernet lever på kode 6 hvert år, var materialet vi hadde samlet inn langt fra det totale antallet kode 6-saker. Men litt over 100 dommer på ti år var et viktig utdrag. Alle rettsdokumenter ble konvertert til ren tekst. De neste ukene, med en kombinasjon av tekstanalyse, dokument søk og

verifisering, forsøkte vi å bygge opp et datasett over hvilke saker som utpekte seg som relevante.

Vi kalte det NSD (Norges Styggeste Datasett). Ikke fordi innholdet var så dystert, men fordi det vi hadde hentet inn så ut som et lappeteppe fullt av hull. Vi tvilte på om vi i det hele tatt fikk tett hullene og gjort noen analyse av innholdet.

Case-mapper

Vårt fokus var hele tiden å anonymisere de sårbare barna sakene gjaldt. Men for å kartlegge bakgrunn og eventuelle fellestrekk ved barnevernets kode 6-saker, måtte vi finne ut så mye som mulig om dem og deres familiemedlemmer. Som regel var det ikke bare ett barn, men flere i en familie som hadde blitt plassert på strengt fortrolig adresse.

Med navn og fødselsdatoer på barn og deres familiemedlemmer i dommene, ga det tidlig mening å gruppere personer og familiemedlemmer i ulike "case-mapper", med tilhørende dokumenter i hver mappe. Ofte hadde en eller begge foreldrene flere dommer mot seg, og selv om ikke alle sakene angikk barna eller selve omsorgsovertagelsen direkte, fant vi i disse dokumentene mer informasjon om familiene, for eksempel familiestatus (partner, boforhold, etc). Dette var også med på å identifisere flere individer i familiene, feks andre barn foreldrene hadde, barn med forskjellige fedre, osv.

Informasjonen om hvert barn og hver familie måtte struktureres. Hvert barn fikk sin rad i NSD der vi fylte ut all metadata vi kunne finne; navn, fødselsdato, foreldre, bostedshistorikk, rettsdokumenter, osv og alltid med en henvisning til rett familie (caseID). Slik ble det enklere å holde styr på og hente opp igjen riktige dokumenter for hvert barn og hver familie.

Ofte hadde vi avgjørelser i saker som omhandlet samme familie eller familiemedlemmer, hvor barn i teksten kun ble omtalt med alder og ikke eksakt fødselsdato. Vi lagde et system som opprettet et persongalleri for hver sak, med estimert fødselsdato som en verdi vi kunne snevre inn detaljnivå på etter hvert som vi fikk mer informasjon om barna.

Etter denne første gjennomgangen, var lappeteppet fortsatt fullt av hull. Vi trengte mer informasjon om hver enkelt sak og et større datagrunnlag. Domstolene var saumfart. Hvordan skulle vi finne flere eksempler på kode 6 i barnevernet - saker som ingen i utgangspunktet skulle vite noe om?

Metode 10: Innsyn barnevernsnemndene

Alle akuttvedtak barnevernet gjør, for eksempel når et barn flyttes hjemmefra, må innen 48 timer godkjennes av barneverns- og helsenemndene. Nemndene er kjent for å være svært restriktive når det gjelder innsyn, men vi sendte en prøveballong. Vi søkte innsyn i tre omsorgsovertakelser som var interessante, og valgte bevisst tre ulike nemnder for å se om de vurderte det likt. Vi lovet at vedtaket ville bli gjengitt i fullstendig anonymisert form. Vi viste også til den åpenheten de fleste domstolene

praktiserte overfor pressen ved lignende innsynsbegjæringer og appellerte til at nemndenes direktør selv har oppfordret til en større åpenhet. Vi fikk avslag på alle tre.

Ved å undersøke Lovdata Pro grundigere ble vi klar over at også vedtak fra barneverns- og helsenemndene (BVHN) blir publisert her i anonymiserte versjoner. Det gjelder også om lag 20 prosent av alle vedtakene de gjør hvert år. Med de samme kode 6-søkeordene som vi hadde brukt tidligere, fant vi 136 vedtak fra 2013-2023 der bruken av sperret og/eller skjult adresse ble omtalt, som oftest i forbindelse med omsorgsovertakelser.

Alle dokumentene ble lastet ned lokalt, overført til NSD og lest manuelt for å finne ut om de var aktuelle eller ikke.

Hadde aktuelle vedtak blitt forsøkt overprøvd i retten, ville vi via domstolene kunne finne flere saker til databasen vår. Men det var ikke bare sakens parter som var anonymisert i barnevernnemndenes vedtak, skulle det vise seg.

Fiktive saksnumre

Via sentralenheten til barneverns- og helsenemndene ba vi om innsyn i hvor mange av de 136 sakene som var forsøkt overprøvd i retten, samt tilhørende saksnummer på domstolenes avgjørelser uansett utfall.

For det første visste ikke nemndene hvilke eller hvor mange av deres avgjørelser som ble overprøvd av retten. Domstolene rapporterer som regel ikke tilbake til nemndene dersom de omgjør et av deres vedtak. For det andre kjente ikke nemndene igjen de 136 saksnumrene vi sendte over - numre på deres egne vedtak.

Videre arbeid avdekket at Lovdata hadde gitt nemndsakene fiktive saksnumre. Det var ingen sammenheng mellom dem og de opprinnelige saksnumrene. Ifølge Lovdata hadde de innført fiktive saksnumre "for å begrense risikoen for re-identifisering av de involverte i sakene, særlig barn". De rapporterte heller ikke tilbake til nemndene hvilke saker som fikk hvilke fiktive numre. Dersom nemndvedtak senere ble behandlet i tingretten og publisert av Lovdata, fikk de *ikke* fiktive saksnumre.

Hvordan skulle vi kunne ettergå myndighetenes bruk av det strenge sikkerhetstiltaket når selv saksnumrene var fiktive? Vi måtte finne en vei rundt den ukjente og uvanlige praksisen. Med et samtykke fra barneverns- og helsenemndene, ga Lovdata innsyn i de opprinnelige saksnumrene knyttet til de 136 sakene. Dermed kunne barneverns- og helsenemnda likevel behandle innsynsbegjæringen vår.

For de eldste (31) sakene var det ikke mulig å finne eventuelle saksnumre fra domstolene. For de andre 105 sakene, viste det seg at 66 av dem hadde blitt behandlet av tingretten.

Dermed fikk vi 66 nye avgjørelser vi kunne be om innsyn hos domstolene, og med det et bedre grunnlag i databasen vår over barnevernets håndtering av kode 6. Med nye kilder til informasjon kunne vi intensivere tettingen av hull i Norges styggeste datasett.

Metode 11: Kryssing av personopplysninger

Hver gang vi kom over et nytt case som kunne være en kode 6-sak, for eksempel i en dom eller nemdsvedtak, kjørte vi dokumentene gjennom diverse scripts med avanserte tekstsøk (regex) og entitetsgjenkjenning (spacy) for å hente ut all informasjon vi kunne finne om relevante parter (fødselsdatoer, navn, årstall, søsken, geografi osv).

For å kontrollere at vi ikke hadde loggført familien fra før, sjekket vi den nye informasjonen mot alle eksisterende rader i datasettet. Fant vi potensielle matcher, for eksempel "gutt C, født i oktober 2012" førte vi det opp som "midlertidig potensiell duplikat" for alle case-familier som hadde en gutt født i 2012 eller ukjent dato. Fant vi bevis for at det *ikke* dreide seg om et duplikat, for eksempel hvis det var avvik i mors fødselsår, ble "potensiell duplikat"-flagget fjernet for alle caserader hvor mor var oppført med et annet fødselsår.

For hver nye "brikke" med informasjon kjørte vi slike matching-scripts mot alle eksisterende caserader på nytt for å sjekke om vedkommende kunne være en ny oppføring eller tilhørte en allerede loggført familie.

Familiepuslespill

Ett av målene med sammenstillingen var å kunne gjenkjenne personer i anonymiserte dommer, kun omtalt som A, B, C osv, med familier vi allerede kjente detaljene til. Vi ønsket å koble anonymiserte vedtak til uanonymiserte rettsavgjørelser. Ofte måtte vi operere med estimater, for eksempel "født tid på året", "ca-alder", "potensielle etternavn", "alternative skrivemåter" osv. Selv om utgangspunktet ofte bare var en liste med anonymiserte bokstavnavn, kunne vi bruke summen av informasjon om familien i kombinasjon med andre kilder. På den måten kunne vi gradvis, men sikkert pusle sammen et persongalleri. Målet var å undersøke mulige fellestrekk ved sakene.

Så snart vi hadde fullt navn på en person og minst ett historisk postnummer, hentet vi full bosteds- og flyttehistorikk via folkeregisterets API. Vi fikk ikke konkret *dato* for hver flytting, men en *rekkefølge* av hver persons registrerte adresse. Ved å kryssjekke foreldrenes historiske ligningsdata, kunne vi se hvilket år de hadde postnummer som samsvarte med bostedshistorikken i folkeregisteret. Ved å sammenligne når barnas bostedshistorikk første gang avvek fra foreldrenes eller søskens bosted, kunne vi anslå omtrent når omsorgsovertagelsen fant sted (se vedlegg). Dersom et barn fortsatt bodde på sperret adresse, fantes det ingen bostedshistorikk i folkeregisteret. Fravær av historikken fungerte dermed som en slags kode 6-bekreftelse.

Parallelt foretok vi jevnlig en manuell sjekk av "hullene" i datasettet. Tradisjonelle oppslagstjenester som skattelister og folkeregisteret ble kombinert med generelle personsøk på internett, sosiale medier og i Retriever og Nasjonalbiblioteket. Hvis vi bare hadde fornavn på barna, kunne vi anta at de i hvert fall én gang hadde delt etternavn med en av foreldrene. Folkeregisterets API lar deg søke i "historikk", så vi prøvde alle variasjoner av navn og postnummer som barnet kunne ha hatt, for eksempel foreldrenes postnummer oppført i gamle skattelister.

Automatiserte prosesser med utprøving av forskjellige kombinasjoner av postnummer og/eller etternavn førte ofte fram. Manuelle søk som tidligere Facebook-innlegg fra besteforeldre inneholdt hint som bidro til identifisering.

Endelig verifisering

Den endelige og manuelle verifiseringen av om sakene handlet om kode 6 (sperrert adresse) eller noe annet (skjult adresse) ble mer tidkrevende enn vi hadde trodd. Vi tok i bruk all informasjon hentet fra alle kilder. Databasen besto nå av 47 kolonner med ulik informasjon om barna og deres familier. Det var mer enn nok detaljert. Likevel måtte vi opprette kolonnene "kode 6-verifisert", "begrepssurr" og "kommentar begrepssurr" og lese alt på nytt (se vedlegg).

Vi la lista høyt. Det skulle helt tydelige parametre til for at vi klassifiserte en sak som kode 6, for eksempel at begrepet "kode 6" var brukt direkte i dokumentene. Svært mange saker, på grunn av rot med begreper i både rettsdokumenter og fra nemndene, kunne ikke endelig verifiseres og havnet i kategorien "begrepssurr". Ofte omtalte både domstolene og nemndene adressen som "sperrert" når en grundig gjennomlesning avslørte at adressen i realiteten var "skjult". Vi noterte ting som "hva er det egentlig nemnda tror den vedtar her?" og "kun bruk av begrepet "hemmelig" adresse". Saker som dette ble ikke med videre i vår analyse.

Norges Styggeste Datasett var ikke lenger så stygt. I flere saker så det ut til å være helt nødvendig at barna levde slik. Truslene var tydelig omtalt. I andre skurret bruken av det strenge sikkerhetstiltaket.

Av de 201 barna i vårt materiale, ble 47 plassert på et av landets strengeste sikkerhetstiltak. Barna var i snitt 7 år gamle da det skjedde, nesten alle fikk nye navn. Så langt vi klarte å finne ut, bor 11 av dem fortsatt i skjul. Hvilke følger har det hatt for dem?

Metode 12: Tekstanalyse

Sigurds sak avdekket mulig manglende kultur- og religionsforståelse fra barnevernets side. Gutten mistet ikke bare sitt opprinnelige språk, men også all kontakt med religionen han tilhørte. I databasen vår var det en stor overvekt av familier med utenlandsk opprinnelse. Vi ville derfor undersøke kode 6-barnas kulturelle og religiøse bakgrunn, for å se om flere hadde opplevd det samme som Sigurd.

På grunn av all informasjon i databasen, kunne vi nå gjøre mer spesifiserte tekstsøk på hver case. Vi så etter bakgrunnen for omsorgsovertagelsen, familiens etniske og religiøse opphav, språk, kultur osv og satte det opp mot spesifiserte søkeord på vold, bortføring, rus, overgrep osv. Vi laget noen samlegrupper for å klassifisere treff på utvalgte søkeord eller fraser (se vedlegg).

Av åpenbare grunner kunne vi ikke bruke eksterne LLM eller AI-tjenester som ChatGPT eller NotebookLM til slik analyse, men vi satt opp en lokal instans av språkmodellen llama3 som vi gjorde enkel tekstanalyse med. Systemet egnet seg ikke til å besvare spørsmål som hvorvidt et rettsdokument handlet om "skjult",

“sperret” eller “strengt fortrolig” adresse, men prompts som “finner du noen indikasjoner på at familien i denne teksten har en annen kulturell bakgrunn enn etnisk norsk? Svar med et kort JA eller NEI” fungerte som et nyttig hjelpemiddel i klassifiseringsprosessen.

Flesteparten av familiene kom fra krig og katastrofer, flest fra land i Midtøsten, Øst-Afrika, Afrika og Sør-Asia. 40 av 47 barna som ble plassert på kode 6, hadde foreldre med utenlands opprinnelse. Over halvparten av dem hadde muslimsk bakgrunn.

Blant dem var to brødre, som barnevernet tok over omsorgen for bare noen uker etter at de kom til Norge. De så også ut til å ha bodd på kode 6 lenger enn nødvendig. Vi måtte gå nye veier for å få kontakt med de to guttene.

Metode 13: Barnevernet som selv dokumenterte

Brødrene var omtalt i en dom der dommeren reagerte tydelig på at de levde på kode 6 og mente det ikke var noen grunn til det.

Bare den eldste hadde bistandsadvokat da saken var for retten, den andre var for ung til å ha partsrettigheter. Den eldste sa via advokaten at han ikke ville snakke med oss. For den yngste fant vi det som i dommen ble omtalt som hans kulturkontakt, oppnevnt av barnevernet. Hun kontaktet gutten for oss, og han ønsket å medvirke.

Vi reiste til en annen del av landet, der vi møtte gutten (15) hos hans norske fosterfamilie. Han hadde gjentatte ganger spurt barnevernet om hvorfor han måtte leve på det strenge sikkerhetstiltaket, men hadde ikke selv dokumentasjon. Med et fritak fra taushetsplikten, tok vi kontakt med den lokale barnevernstjenesten, som viste seg å være uvanlig åpen.

Lederen brukte flere uker på å sette seg inn i saken og ga selv innsyn i dokumenter knyttet til risikovurderinger de hadde gjort. Mange av dem var sladdet manuelt med raus bruk av svart tusj, men flere var det mulig å lese gjennom sladdingen.

Barnevernslederen ga også innsyn i hvilke vurderinger av sikkerhetstiltaket som manglet i saken. Samlet fikk vi et godt innblikk i barnevernets vurderinger, der mye var basert på frykt fremfor konkrete holdepunkter om eventuelle trusler mot brødrene.

Metode 14: Kvalitetssikring av vårt eget arbeid

Hvor alvorlige var svakhetene i systemet vi hadde avdekket? Kunne vi slå fast at rettssikkerheten til barnevernets barn på kode 6 var svekket? Vi trengte hjelp fra landets beste jurister. Flere ganger ba vi Norges Institusjon for menneskerettigheter (NIM), professor i barnerett Kirsten Sandberg og Juristforbundet gjøre juridiske vurderinger for oss. De var alle viktige sparringspartnere underveis.

Spesielt hjelpen fra NIM ble avgjørende. En gruppe jurister der gikk opp kronglete jus. De mente arbeidet med å avdekke svikt rundt denne usynlige og sårbare gruppen

barn var svært viktig. Deres vurderinger ga oss trygghet på at at vi hadde forstått lovverket riktig, at det ikke var faktafeil i våre avsløringer.

NIM reagerte spesielt på at det i barnevernet ikke var plikt til å gjøre fortløpende risikovurderinger av sikkerhetstiltaket. Sommeren 2024 sendte de et brev til Bufdir og ba dem gjøre endringer umiddelbart, for å unngå brudd på menneskerettighetene. NIM krevde at barnevernet ble pålagt å gjøre risikovurderinger fortløpende. Tre måneder senere og etter nok en publisering fra oss, gjorde Bufdir noe med saken.

Spørsmål vi rettet til direktoratet eller barne- og familiedepartementet ble stadig besvart med at de ventet på en NOVA-rapport der adressesperre som et av barnevernets sikkerhetstiltak skulle evalueres. Rapporten hadde blitt utsatt flere ganger siden 2022. Da den endelig ble publisert høsten 2024, slo den for det meste fast det vi allerede hadde funnet og publisert.

Mot slutten av vårt prosjekt, varslet NIM og professor Sandberg at de var usikre på om barnevernet i det hele tatt har lov til å plassere barn på strengt fortrolig adresse. Dette granskes nå videre i departementenes lovavdelinger, men kan innebære at staten har brutt retten til privatliv etter EMK.

Metode 15: Åpne hermetisk lukket system

Barnevernsnemndene, som tidligere hadde avslått innsynsbegjæringer i konkrete saker, fulgte nøye med på Aftenpostens publiseringer. Underveis skjedde det noe. De inviterte oss inn for å snakke om deres egen manglende åpenhet. Flere ganger holdt vi foredrag for dem om vårt prosjekt og hvordan de kunne være mer åpne.

For mange nemndsledere var det svært overraskende at pressen har tilgang til usladdede versjoner av saker fra domstolen der vedtak fra nemndene overprøves. Vi la vekt på at domstolen i en helt annen grad enn nemndene har forstått forskjellen på det pressen samler inn av dokumentasjon og det som faktisk publiseres.

Nemndene, som alltid har vært nærmest hermetisk lukket for pressen, sier selv de er opptatt av åpenhet, men har i liten grad vist dette selv. Da det mot slutten av vårt prosjekt dukket opp en kode 6-sak i Høyesterett, gjorde vi et nytt forsøk på å få innsyn i et nemndsvedtaket om en omsorgsovertakelse. Vedtaket handlet om bruk av omvendt voldsalarm (OVA) mot en mor. Hun var så langt vi klarte å finne ut den første som hadde blitt dømt til dette i en kode 6-sak. Vi argumenterte med det prinsipielle overfor nemnda og ble hørt.

Nemndsleder konkluderte med at det var viktig at Aftenposten fikk hele bildet av saken. Hun ga oss innsyn i en anonymisert versjon av vedtaket, med alle vurderinger. Det var ifølge henne selv første gang hun ga pressen innsyn. Nemndene har ikke noe sikkert system for deling av sensitiv informasjon, så vedtaket måtte hentes fysisk.

Etikk og kildehandtering

Var det riktig av oss å i det hele tatt kartlegge trusselutsatte barn, som var eller hadde vært i reell fare? Det var et spørsmål vi stilte oss selv igjen og igjen. For å avdekke

svikt fra lovgivers side, pågående lovbrudd og at disse barnas rettssikkerhet sto i fare, var det det. Men det satte høye krav til oss som journalister.

På grunn av barnas sikkerhet utelot vi en rekke detaljer, som kunne være med på å identifisere dem eller deres familier. Enhver detalj både i tekst og foto ble gjennomgått fordi den kunne sette barna i fare. Det gjaldt alt som kunne avsløre hvor i landet barna var, hvem de bodde hos og hva de drev med på fritiden. Vi var ekstra oppmerksomme på om kombinasjon av informasjon kunne røpe noe. Vi endte opp med å bruke illustrasjoner i stor grad fremfor foto.

Barn under 15 år får ikke automatisk advokat. Barna i dette prosjektet hadde ingen talsperson, og desto viktigere er det at pressen utøver sin rolle og løfter deres stemmer. Men når alt rundt kode 6-barna var så hemmelig, ble det utfordrende å kontrollere påstander og faktaopplysninger i konkrete saker. Dokumentasjon kildene selv satt på og fritak fra taushetsplikten tok oss langt på vei. Likevel ble enhver opplysning i sakene sendt over linje for linje for samtidig imøtegåelse i god tid før publisering. Involverte etater viste som regel til taushetsplikten eller henviste til andre de mente var ansvarlige.

Av kildene var spesielt Sigurd sårbar. Han var ung, sto alene og hadde post-traumatisk stresslidelse (PTSD). Vi hadde mange diskusjoner om dette på bakrommet. Vanligvis, når vi jobber med så sårbare kilder, har vi noen støttepersoner rundt dem som vi forholder oss til. Her hadde vi ingen. Sigurd hadde liten tillit til folk på grunn av alt han hadde opplevd. I begynnelsen hadde vi god kontakt med ham, men han ville ikke vi skulle snakke med andre i familien. Det var umulig. Foreldre og søsken måtte informeres og få mulighet til å uttale seg hvis vi skulle publisere noe.

På et tidspunkt trakk Sigurd seg, det ble for mye for ham. Vi mente den oppsiktsvekkende historien var for viktig til å legge bort. Vi hadde avdekket mulig systemsvikt rundt gutten og omfattende brudd på kode 6-barnas rettssikkerhet. Samtidig kunne vi ikke presse en ung kilde som slet psykisk.

Våren 2024 gikk det ikke lenger at Sigurd ikke hadde noen voksne rundt seg som han kunne rådføre seg med. Han hadde ingen bistandsadvokat, men løsningen ble til slutt noe utradisjonell. Advokaten som representerte foreldrene i omsorgsovertakelsen sa seg villig til å være Sigurds rådgiver og støttespiller. Heldigvis hadde Sigurd noe tillit til ham, og i samråd med advokaten sa Sigurd til slutt ja til at saken kunne publiseres.

Samtaler med Sigurds foreldre på telefon eller tekstmeldinger fungerte ikke optimalt. Vi misforsto hverandre for mye. I en rekke møter, både på advokatens kontor og hjemme hos dem, jobbet vi oss derfor rundt språkbarrierer og kulturforskjeller. Som Sigurd hadde de aldri hatt med media å gjøre, så det ble en varsom prosess med mye te-drikking hjemme hos dem.

Underveis i prosjektet hadde vi også en bakgrunnssamtale med Sigurds lillebror som bodde hjemme. Han var bare 14 år, men vi ønsket å høre hans selvstendige opplevelse av kode 6. Den samsvarte mye med Sigurds. Selv om vi møtte ham alene, forsikret vi oss om at foreldrene var informert om kontakten. Vi hadde også telefonkontakt med Sigurds ene søster, som var myndig. Hun hadde brutt all kontakt med familien, og bodde alene på hybel. Vi prøvde flere ganger å få til et møte med

henne, men det var ikke mulig på grunn av helsen hennes. Hun ga oss likevel verdifull informasjon og dokumentasjon.

Den andre kode 6-gutten vi møtte, 15-åringen i fosterhjemmet, var også preget av oppveksten han hadde hatt. Hvor mye forsto vi først da han fikk lese utkast til saken før publisering. Han reagerte, selv om vi hadde informert ham om dette på forhånd, på fakta og detaljer vi hadde hentet fra blant annet rettsavgjørelser.

Det ble for mye for ham, og han trakk intervjuet. Dermed tok vi ut alle hans gode sitater og skrev saken kun på dommene og egne funn. 15-åringens raseri var ikke rettet mot oss, men mot biologisk mor. Dette er noe vi må forholde oss til i arbeid med kilder som har vært gjennom uvanlig traumatiske hendelser. Informasjonen han ga oss om hvordan det var å leve på kode 6, ble uansett viktig for veien videre i prosjektet.

Kildekritikk

Normalt vil offentlige etater kunne svare på hvilke lovverk som regulerer det de driver med. I dette prosjektet oppdaget vi tidlig at selv så grunnleggende spørsmål som dette ble besvart feil. Vi måtte drive konstant kildekritikk for å kontrollere om kildene svarte riktig - på det som var deres fagfelt, ikke vårt.

Vi måtte også stille oss spørsmålet om etatene svarte feil fordi de ikke visste bedre eller om det var for å dekke over egne feil. Vi måtte være trygge nok på fakta til å kunne påvise når myndighetene ikke forsto eget lovverk. Dette strakk seg også til en jusprofessor, som skrev en kronikk vi måtte rette fordi professoren ikke hadde forstått det innfløkte lovverk som omga kode 6-barna.

Når det gjaldt våre "allierte", tidligere ansatte som ikke hadde blitt hørt, ettergikk vi deres opplysninger like nøye. Vi var oppmerksomme på at de kunne ha sin egen agenda.

Konsekvenser

- Pågående lovbrudd mot barn på strengt fortrolig adresse er stanset
- Regjeringen har satt i gang en full gjennomgang av kode 6-bruken i barnevernet, på tvers av departementene og direktorat. Alt regelverk og lovligheten av det undersøkes.
- Barnevernsloven skrives om. Barnevernet får lovpålagt plikt til å varsle politiet om alle barn på kode 6.
- Barnevernet kan miste sin myndighet til å bestemme at barn må leve slik. Kode 6-ansvaret kan bli overført til barneverns- og helsenemndene eller politiet.
- Barne-, ungdoms- og familiedirektoratets (Bufdir) retningslinjer til barnevernet er skrevet om, først i juni 2024 og deretter igjen i oktober 2024. Avgjørelsene om strengt fortrolig adresse skal fremover fattes som vedtak med klagerett, for å stoppe brudd på forvaltningsloven.

- Barnevernet har i retningslinjene også fått plikt til å vurdere fortløpende om det er nødvendig at barn lever på kode 6. Barna er dermed bedre sikret mot å bli værende for lenge på det inngripende tiltaket.
- Alle kommunale barnevernstjenester har av statsforvalter fått beskjed om å gå gjennom sine egne kode 6-saker og oppheve vedtak som ikke lenger er nødvendig.
- En rekke barnevernstjenester oppgir at de har endret rutinene sine om strengt fortrolig adresse etter Aftenpostens avsløringer.
- Flere barnevernsledere kjenner nå til sitt eget ansvar og gjeldende regelverk.
- Landets statsforvaltere er blitt klar over at det er de selv som er klageinstans for vedtak om strengt fortrolig adresse.
- Politiet, som har advart om barnevernets håndtering av kode 6 i årevis, er i ferd med å bli hørt.
- Den interne gjennomgangen av Sigurds sak pågår fortsatt i barnevernet.
- Staten kan ha brutt EMKs artikkel 8 om retten til privatliv. Et annet foreldrepar har allerede varslet søksmål mot sin hjemkommune for ulovlig bruk av kode 6.
- Bufdir kommer med en ny veileder om trusselutsatte barn i barnevernet i 2025.
- Barneverns- og helsenemndene har kommet med en ny veileder om åpenhet, der blant annet domstolenes åpenhet diskuteres.
- Aftenposten har i løpet av prosjektet holdt foredrag for sentralenheten for barnevernsnemndene, nemndslederne og alle ansatte i barnevernsnemndene landet rundt, om nemndenes mangel på åpenhet og våre metoder.

Artikkelliste

Gutten som forsvant, 6.juni 2024:

<https://www.aftenposten.no/amagasinet/i/8q67w2/barnevernet-plasserte-barna-paa-kode-6-tiaaringen-maatte-bryte-med-alt>

Kan ha brutt loven i årevis, 9.juni 2024:

<https://www.aftenposten.no/norge/i/25317x/barnevernet-plasserer-barn-paa-strengt-fortrolig-adresse-de-kan-ha-brutt-loven-i-flere-aar>

Retningslinjer må endres, 9.juni 2024:

<https://www.aftenposten.no/norge/i/LM13vV/bufdir-om-egen-veiledning-av-barnevernet-vil-tydeliggjore-hvordan-loven-skal-forstaas>

Gode intensjoner, dårlig rettssikkerhet, 10.juni 2024:

<https://www.aftenposten.no/meninger/kommentar/i/zAr0aw/sigurd-10-ble-satt-paa-strengt-fortrolig-adresse-uten-mulighet-til-aa-klage>

Innrømmer mulige lovbrudd, 10.juni 2024:

<https://www.aftenposten.no/norge/i/RzyorJ/barnministeren-innrømmer-mulige-lovbrudd-i-barnevernet>

Flere har brutt loven, 20.juni 2024:

<https://www.aftenposten.no/norge/i/Vz91GJ/barnevernet-har-brutt-loven-naar-barn-er-blitt-plassert-paa-strengt-fortrolig-adresse>

En varslet katastrofe, 24.juni 2024:

<https://www.aftenposten.no/norge/i/0VGggE/mener-myndighetene-har-plikt-til-aa-gaa-gjennom-kode-6-saker>

Trusselutsatte barn må beskyttes, 24.juni 2024:

<https://www.aftenposten.no/meninger/debatt/i/zA7lOv/trusselutsatte-barn-maa-beskyttes-av-barnevern-og-politi>

Ba om tilsyn, fikk nei, 30.juni 2024:

<https://www.aftenposten.no/norge/i/zA76Or/sigurds-foreldre-klaget-barnevernet-ba-om-tilsyn-men-statsforvalteren-sa-nej>

Har advart i årevis, ingenting har skjedd, 1.juli 2024:

<https://www.aftenposten.no/norge/i/Xj8xEb/politiet-har-advart-om-barnevernets-kode-6-barn-i-syv-aar>

Lovgiver har sviktet, 7.juli 2024:

<https://www.aftenposten.no/meninger/debatt/i/rPIGAe/kode-6-barna-lovgiver-har-sviktet-mener-professor-i-rettsvitenskap>

De skjulte barna, 13.oktober 2024:

<https://www.aftenposten.no/norge/i/ny43Jo/de-skjulte-kode-6-barna>

Advarer om ugyldige vedtak, 14.oktober 2024:

<https://www.aftenposten.no/norge/i/RzOvb2/barnevernet-plasserer-barn-i-skjul-ekspert-advarer-om-ugyldige-kode-6-vedtak-og-mulige-soeksmaal>

Barnevernet kan bli fratatt myndighet, 15.oktober 2024:

<https://www.aftenposten.no/norge/i/4BRLro/barnevernet-kan-miste-myndighet-til-aa-plassere-barn-paa-strengt-fortrolig-adresse>

Eneste med omvendt voldsalarm i kode 6-sak, 30.oktober 2024:

<https://www.aftenposten.no/norge/i/kwm1nQ/moren-er-doemt-for-aa-ha-bortfoert-eg-ne-barn-to-ganger-naa-maa-hun-gaa-med-fotlenke-for-aa-beskytte-barna>

Ordfeil i loven, 7.november 2024:

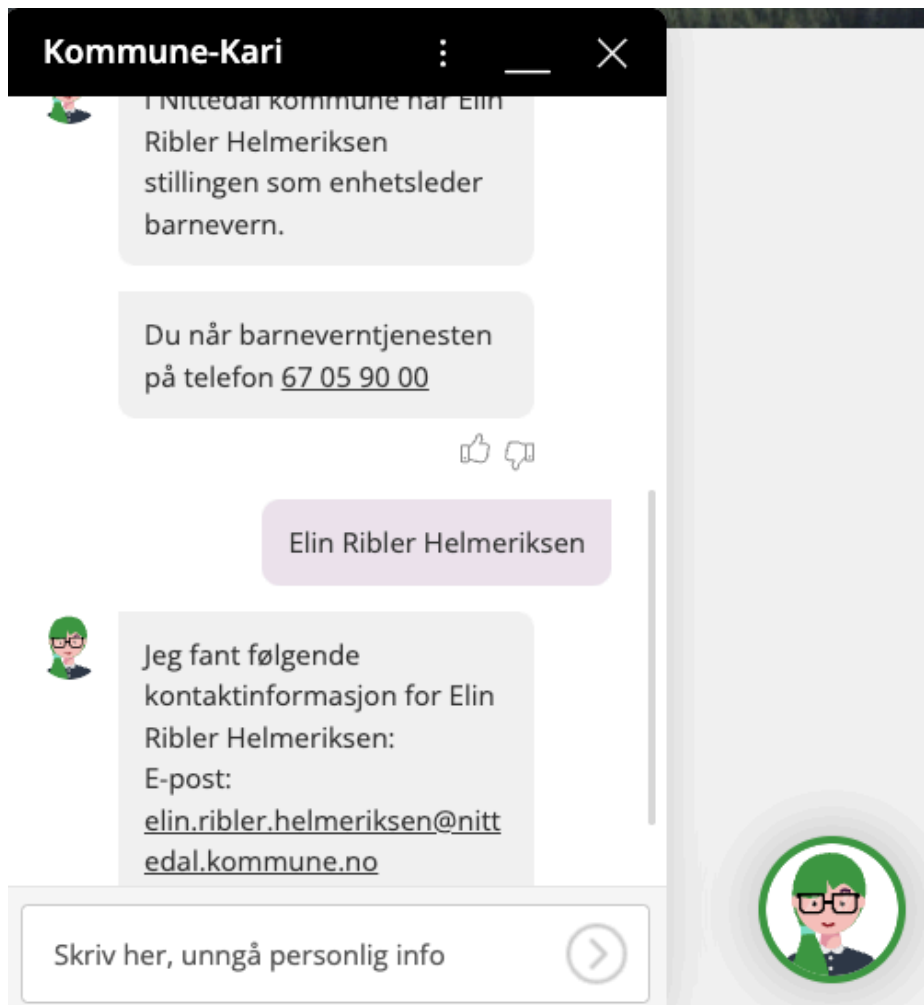
<https://www.aftenposten.no/norge/i/pP9ALX/skulle-skrive-om-loven-for-aa-verne-kode-6-barna-ordfeil-gjorde-at-de-i-stedet-ble-glemt>

Vedlegg

Vedlegg 1, Utdrag av Sigurds tidlinje

1	A	B	C	D	E	F
		SIDE NR (scener merket med grønt)	DOKUMENT		HENDELSE	VIKTIG INFO (viktige punkter i gutt)
51	2015-05-06	65 (dokliste2011-2015)	Midlertidig vedtak i akutsituasjon		Akuttplasseres på kode seks	I skrivende øyeblikk, står barna uten omsorg da foreldrene er i arresten. Barneverntjenesten vurderer at alvorlighetsgraden i det gutten forteller og det legene har funnet, gjør at barneverntjenesten fatter vedtak om plassering etter Lov om barneverntjenester § 4-6, 2. ledd. Barneverntjenesten vet ikke om foreldrene blir fengslet eller løslatt i morgen. Om foreldrene blir løslatt, vil barna trenge beskyttelse etter Lov om barneverntjenester § 4-6, 2. ledd. Barneverntjenesten vurderer det som nødvendig at barna er plassert på sperret adresse for å sikre barna i perioden frem til situasjonen er mer avklart. Barneverntjenesten vurderer at det ikke er mulig å gjennomføre samvær mellom foreldrene og barna før barneverntjenesten har mer oversikt og kunnskap. Barneverntjenesten vil fortløpende vurdere muligheten for samvær.
52	2015-05-06	69 (dokliste 2011-2015)	Referat samtale med barna før akuttplassering		Bv snakker med barna før de skal i beredskapshjem	Barna hadde kommet fra Barnehuset hvor de hadde vært hele dagen. De to eldste satt i sofaen ved siden av hverandre. Da de ble fortalt at de ikke skulle hjem i kveld, men til beredskapshjem, begynte barn 1 og 2 å gråte og uttrykke stor fortvilelse. Barn 1 ba om å få en kniv som han kunne drepe seg selv med fordi han ikke ville leve lenger. Barn 2 sa hun ikke ville leve lenger. Begge gjentok at foreldrene ikke hadde slått dem. Barn 1 spurte hva som ville skje med foreldrene hvis det var sant at de hadde slått? Undertegnede svarte at det er politiet som snakker med foreldrene om dette fordi det ikke er lov å slå barn i Norge.
53	2015-05-06	413/Sak 15-192845TVI Faktisk utdrag	Midlertidig vedtak i akutsituasjon		Bekymringsmelding fra barnehage (lillebror har fortalt) og tre barn i dommeravhør og legeundersøkelser på Barnehuset	"Det har kommet frem at barna har vært vitne til vold, og er utsatt for grov vold. Bv-tjenesten vurderer at barna må plasseres med øyeblikkelig virkning og at deres liv og helse er i fare under omsorg av foreldrene". I skrivende øyeblikk, står barna uten omsorg da foreldrene er i arresten. Barneverntjenesten vurderer likevel at barna ikke befinner seg i en situasjon som er forenelig med § 4-6, 1. ledd. Barneverntjenesten vurderer at alvorlighetsgraden i det gutten forteller og det legene har funnet, gjør at barneverntjenesten fatter vedtak om plassering etter Lov om barneverntjenester § 4-6, 2. ledd. Barneverntjenesten vet ikke om foreldrene blir fengslet eller løslatt i morgen. Om foreldrene blir løslatt, vil barna trenge beskyttelse etter Lov om barneverntjenester § 4-6, 2. ledd. Barneverntjenesten vurderer det som nødvendig at barna er plassert på sperret adresse for å sikre barna i perioden frem til situasjonen er mer avklart. Barneverntjenesten vurderer at det ikke er mulig å gjennomføre samvær mellom foreldrene og barna før barneverntjenesten har mer oversikt og kunnskap. Barneverntjenesten vil fortløpende vurdere muligheten for samvær. Vedtak: 1) plasseres i beredskapshjem på sperret adresse i medhold av Lov om Barneverntjenester §§ 4-6 annet ledd og 4-19. Samvær vil bli vurdert fortløpende.
54	2015-05-06	48 og 53 (omtalt mer detaljert på 2500)	Tilsagn om akuttplassering		Barna blir akuttplassert i to forskjellige beredskapshjem på skjult adresse, mor og far blir fengslet etter avhør av barna, barna er også voldelige mot hverandre	Fra samtale med psykolog: Far var på kurs den dagen barnevernet tok barna, mor hadde praksis i barnehage. 3 hadde sagt barna fikk "klaps". 1 sa han hadde vondt i hjertet, helt ute av seg. 2 gråt. Bv sa barna var tatt fordi foreldrene slo dem, 1 og 2 sa det ikke stemte. Foreldrene sier det var sterke sikkerhetstiltak rundt barna fra dag 1, uten grunn. De kunne ikke bare reise til XX (hjemlandet). Mener bv tolker det de sier feil, bruker derfor kamera og lydopptak for å dokumentere "vår ærlighet".
55	2015-05-07	54 og 410 (selve doket)	Godkjenner akuttplassering			
56	2015-05-07	71 (dokliste2011-2015)	Referat samtale med foreldrene etter plassering		Møtested: barnevernvakten	Begge foreldrene var svært fortvilet. De forsto ikke hva som hadde skjedd. De har alltid villet samarbeid med barneverntjenesten og barnevernet kjente dem godt. Barneverntjenesten hadde sjekket dem tidligere og funnet ut at de ikke hadde brukt vold mot barna. Begge foreldrene sa at de ikke hadde gjort noe galt med barna. De vil det beste for barna selv om de ikke er norske og kommer fra en annen kultur, har de respekt for loven i landet de har kommet til. De har svelget mange ting, men hva skal de gjøre? Foreldrene har ingen slektninger i Norge som kan fortelle at de ikke slår barna.

Vedlegg 2, Eksempel på bruk av Kommune-Kari

Undersøkelse om strengt fortrolig adresse

B *I* U

Til landets barnevernledere,

Ifølge beskyttelsesinstruksen jf. folkeregisterloven § 10-4 første ledd kan barnevernet, dersom de plasserer barn på sperret adresse, gradere barnets adresseopplysninger. Aftenposten ønsker å undersøke bruken og håndtering av den strengeste graderingen: strengt fortrolig adresse, tidligere omtalt som "kode 6".

Om lag 200 barn under offentlig omsorg lever med dette sikkerhetstiltaket i året. Det er et inngripende tiltak, men det finnes lite forskning og kunnskap på området og disse barnas rettssikkerhet. Vi ber derfor alle barneverntjenester svare på noen få spørsmål om bruken av strengt fortrolig adresse.

De handler om barn som bor uten biologiske foreldre, enten i beredskapshjem, fosterhjem eller på institusjon.

Av hensyn til deres sikkerhet og barnevernets taushetsplikt er denne spørreundersøkelsen helt anonym. Det vil si at Aftenposten ikke vet hvilke kommuner/bydeler som svarer hva og heller ikke kan publisere resultatene av undersøkelsen enkeltvis for kommuner/bydeler.

Dersom det ikke er leder av barneverntjenesten som avgjør graderingen strengt fortrolig adresse, ber vi om at lenken til denne spørreundersøkelsen videresendes til aktuelle avdelingsledere eller andre personer som best kan besvare våre spørsmål på vegne av sin kommune.

Svarfrist: fredag 5.april.

På forhånd tusen takk!

Hilsen fra

Annemarte Moland (annemarte.moland@aftenposten.no, mobil: 95821312)

Ingunn Røren (ingunn.roren@aftenposten.no, mobil: 91307346)

Journalister i Aftenposten

Vedlegg 4, Utdrag av familiepuslespill i NSD

	A	B	C	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	AA	AB	AC	AD
1	case	unikID	nasjonalitet	verdensdel	kultur	freg fødeland	innflytting dato	innflytting fraland	freg statsb multi	freg statsb xNOR	mor statsb	mor fødeland	far fødeland	nasjonalitet orig	rolle	
49	023	48	Somalia	Øst-Afrika	Muslim	ETH	2017-05-04	ETH	ETH	ETH	ETH	SOM			Somalia	Sønn
50	023	49	Somalia	Øst-Afrika	Muslim	NOR	2024-06-19		ETH	ETH	ETH	SOM			Somalia	Sønn
51																

Vedlegg 5, Utdrag av verifisering i NSD

	A	C	AR	AS	AT	AU	AV	AX
1	case	unikID	øvertjeneste	kode 6	sperret verifisert	begrepssurr	begrepssurr kommentar	freg oppslag
42	019	41		☒	☒	☐		ok
43	019	42		☒	☒	☐		ok
44	021	43		☐	☒	☐		ingen treff tross data
45	022	44		☐	☒	☒	hva er det egt fylkesnemnda tror de vedtar her?	ok
46				☐	☒	☒		ok

Vedlegg 6, Utdrag av tekstanalyse i NSD

	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T
1	case	unikID	adopsjon	adresse-sperre	bortføring	diagnoser	familie gjenf	krig_flukt	kultur etnisitet	lese_skrive	overgrep	religion	rus	tvangs ekteskap	utlandet	vold	nasjonalitet	verdensdel	kultur	
41	018	40	☐	☒	☒	☐	☐	☒	☒	☒	☒	☐	☒	☐	☒	☒	Norge	Norge		
42	019	41	☐	☒	☐	☒	☒	☐	☒	☒	☐	☐	☒	☐	☐	☒	Kosovo	Øst-Europa		
43	019	42	☐	☒	☐	☒	☒	☐	☒	☒	☐	☐	☒	☐	☐	☒	Kosovo	Øst-Europa		
44	021	43	☐	☒	☐	☒	☒	☐	☒	☐	☐	☒	☐	☐	☐	☒	Pakistan	Sør-Asia	Muslim	